

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa „M.” S.A. w Ł.

przeciwko S. w W.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej „M.” sp. z o.o.
w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 listopada 2016 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony powodowej „M.” S.A. w Ł. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 listopada 2016 r., sygn. akt VI ACa [...] Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały jednak spełnione.

Według ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ., z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Istotnych zagadnień prawnych strona powodowa upatrywała w konieczności wyjaśnienia: czy ustawowym wymogiem umowy konsorcjum zawartej na podstawie art. 23 ustawy - Prawo zamówień publicznych (p.z.p.) jest wspólne realizowanie przez obu konsorcjantów przedmiotu zamówienia, polegające na takim podziale obowiązków, przy którym konieczne jest współdziałanie w każdej czynności składającej się na realizację przedmiotu zamówienia, a w konsekwencji czy inny, niż wyżej wymieniony podział obowiązków między konsorcjantów, narusza wymogi konsorcjum, wynikające z art. 23 p.z.p.; czy w sytuacji zawarcia przez podmioty tworzące konsorcjum na podstawie art. 23 p.z.p. (jako wykonawcy), umowy przetargowej z samodzielnym publicznym zakładem opieki zdrowotnej (jako zamawiającym), brak zgody podmiotu tworzącego wynikającej z art. 54 ust. 5 i 6 ustawy o działalności leczniczej (u.d.l.) wywołuje skutek w postaci nieważności całości umowy przetargowej; czy solidarność czynna zastrzeżona w umowie konsorcjum na podstawie art. 369 k.c. w zw. z 23 p.z.p., jest skuteczna wobec pozwanego - zamawiającego, jeżeli postanowienia umowy konsorcjum były znane zmawiającemu przed zawarciem umowy przetargowej; czy zastrzeżenie solidarności czynnej w umowie konsorcjum, załączonej do oferty przetargowej, do której na podstawie art. 139 ust. 1 p.z.p., stosuje się przepisy ustawy k.c., w tym art. 66 § 1 k.c. i *a contrario* art. 68 k.c., a która to oferta została przyjęta

bez zastrzeżeń przez zamawiającego, będącego samodzielny publicznym zakładem opieki zdrowotnej, stanowi czynność prawną mającą na celu zmianę wierzyciela w rozumieniu art. 54 ust. 5 u.d.l.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ., z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.).

Potrzebę wykładni skarżąca łączy z art. 23 p.z.p. oraz art. 54 ust. 5 i 6 u.d.l. w związku z koniecznością wyjaśnienia, czy zawarcie umowy konsorcjum stanowi naruszenie zakazu wynikającego z tych przepisów w zw. z art. 367 k.c. i art. 369 k.c., a w konsekwencji skuteczności wobec pozwanego (zamawiającego) solidarności czynnej zastrzeżonej w umowie konsorcjum, jeżeli postanowienia umowy konsorcjum były znane zamawiającemu przed zawarciem umowy przetargowej. Strona powodowa powołała się na rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych.

Przedstawione zagadnienia prawne i wątpliwości interpretacyjne zostały już przez Sąd Najwyższy wyjaśnione. W wyroku z dnia 2 czerwca 2016 r., I CSK 486/15 (nie publ.), Sąd Najwyższy stwierdził, że nie jest dopuszczalne zawarcie umowy konsorcjum nie w celu wspólnej realizacji zobowiązań wynikających z umowy podstawowej, tylko w celu uzyskania uprawnień do wierzytelności należnej z tytułu wykonania świadczeń z tej umowy wyłącznie przez jednego z uczestników konsorcjum. Prowadzi to bowiem do faktycznego obrotu wierzytelnościami pod „przykryciem” umowy konsorcjalnej i narusza obowiązek określony w art. 54 ust. 5 u.d.l.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej (§ 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Dz. U. 2015, poz. 1800, ze zm. w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. 2016, poz. 1668).

jw